

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk (przewodniczący)

SSN Adam Roch

SSN Paweł Kołodziejski (sprawozdawca)

Protokolant Agnieszka Murzynowska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Katowicach del. do Prokuratury Krajowej Krzysztofa Urgacza

w sprawie **Z.S.**

skazanego z art. 207 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 3 grudnia 2024 r.,

kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 13 maja 2021 r., sygn. akt V Ka 1318/19,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi

z dnia 15 marca 2019 r., sygn. akt IV K 481/18,

1. uchyla zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 15 marca 2019 r., sygn. akt IV K 481/18 co do przypisanego Z.S. czynu z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. oraz rozstrzygnięć z tym związanych;

2. oddala kasację w pozostałym zakresie jako oczywiście bezzasadną i w tej części obciąża skazanego wydatkami postępowania kasacyjnego;

3. zasądza od skazanego Z.S. na rzecz oskarżycielki posiłkowej K.S. kwotę 300 zł (trzysta złotych) tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej z wyboru w postępowaniu przed Sądem Najwyższym za sporządzenie i wniesienie odpowiedzi na kasację

Paweł Kołodziejski

Marek Motuk

Adam Roch

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi wyrokiem z dnia 15 marca 2019 r., sygn. akt IV K 481/18, uznał Z.S. za winnego tego, że:

1. w dniu 26 sierpnia 2016 r. w Ł. znieważał pokrzywdzoną K.S. słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe w jej obecności, a nadto naruszył jej nietykalność cielesną w ten sposób, że szarpał pokrzywdzoną, przy czym czynu tego dopuścił się mając zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem ograniczoną w stopniu znacznym, czym wypełnił dyspozycję art. 216 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. oraz w dniu 19 stycznia 2017 r. w Ł. znieważał pokrzywdzoną K.S. słowami powszechnie uznawanymi za obelżywe w jej obecności, a nadto naruszył jej nietykalność cielesną w ten sposób, że szarpał pokrzywdzoną oraz mocno ścisnął za twarz, przy czym czynu tego dopuścił się mając zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem ograniczoną w stopniu znacznym, czym wypełnił dyspozycję art. 216 § 1 k.k. i art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i przyjmując, że czyny te stanowią ciąg przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k., na podstawie art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1a);

2. w okresie od początku maja 2017 r. do 9 czerwca 2017 r. w Ł. znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją konkubiną K.S. w ten sposób, że znieważał ją słowami wulgarnymi, powszechnie uznawanymi za obelżywe, niszczył sprzęty domowe, uderzał z otwartej ręki w twarz, popychał i szarpał, rzucał na ścianę, zrzucał z krzesła, utrudniał opuszczanie mieszkania oraz groził pozbawieniem życia, pobiciem i uszkodzeniem mienia, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, iż zostaną spełnione, wciskał

palcami oczy w twarz, ścisnął jej uda, popchnął na szafkę, złapał za kark, przewrócił na podłogę, ciągnął ją po podłodze, uderzył szklanką w nos, kopął od tyłu w okolice krocza, pośladków, co spowodowało zasinienia na twarzy, prawej kończynie górnej i udach oraz powierzchowną ranę na biegunie skroniowym lewego łuku brwiowego i otarcie naskórka na lewym nadgarstku, a ponadto niewykazujące cech ustępowania zasinienie na prawym udzie, które to obrażenia spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na czas poniżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się mając zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem ograniczoną w stopniu znacznym, czym wyczerpał dyspozycję art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1b);

3. w dniu 10 czerwca 2017 r. w Ł. przy ul. F. i ul. R. znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,37 mg/l w wydychanym powietrzu prowadził pojazd mechaniczny marki M. o nr rej. (...) w ruchu lądowym, przy czym czynu tego dopuścił się mając zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem ograniczoną w stopniu znacznym, czym wyczerpał dyspozycję art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 2);

4. w dniu 11 czerwca 2017 r. w Ł. działając w sposób umyślny dokonał zniszczenia mienia w postaci stolika na kwotę 1.000 zł, 6 sztuk krzeseł na kwotę 480 zł, 2 sztuk foteli na kwotę 240 zł, kompletu do kawy na kwotę 800 zł, 6 sztuk filiżanek do kawy na kwotę 600 zł, wieszaka na kwotę 50 zł, 2 luster na kwotę 530 zł, lampki na kwotę 175 zł, promiennika na kwotę 100 zł, domofonu na kwotę 140 zł, klamek na kwotę 150 zł, karniszy okiennych na kwotę 400 zł, rolet - żaluzji aluminiowych na kwotę 500 zł, instalacji elektrycznej na kwotę 220 zł, podłogi krytej gresem szklwionym na kwotę 9.200 zł, schodów wewnętrznych na kwotę 1.000 zł, ścian w salonie wraz z sufitem na kwotę 1.200 zł, drzwi wewnętrznych łazienkowych w sypialni i we wiatrołapie na kwotę 1.450 zł, szafy w sypialni na kwotę 450 zł, szafek kuchennych na kwotę 150 zł, naniesień roślinnych na kwotę 800 zł, tynku na kwotę 1.000 zł, rynny na kwotę 20 zł, to jest mienia na łączną kwotę 20.655 zł na szkodę K.S., przy czym czynu tego dopuścił się mając zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem ograniczoną w stopniu znacznym, czym wyczerpał dyspozycję art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 288 § 1 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 3);

5. w okresie czasu od dnia 13 czerwca 2017 r. do 25 września 2017 r., w Ł. działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru groził

pozbawieniem życia i spowodowaniem uszkodzeń ciała K.S. oraz groził jej podczas rozmów telefonicznych upublicznieniem intymnych zdjęć i nagrań w Internecie w celu wywarcia na nią wpływu jako świadka polegającego na wymuszeniu wycofania zeznań w sprawie PR 1 [...] Prokuratury Rejonowej [...] w Ł., czym wzbudził u ww. pokrzywdzonej uzasadnioną obawę spełnienia tych gróźb, przy czym czynu tego dopuścił się mając zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem ograniczoną w stopniu znacznym, czym wyczerpał dyspozycję art. 245 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 245 k.k. wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; (pkt 4)

6. w nocy z 24 września 2017 r. na 25 września 2017 r. w Ł. używając przemocy wobec K.S. w postaci kopania i bicia pięściami po głowie, twarzy i po całym ciele, zmuszania do picia alkoholu i grożąc pozbawieniem życia oraz używając przemocy doprowadził ją do obcowania płciowego oraz wielokrotnie używał przemocy w postaci uderzania pokrzywdzonej po ciele, rzucania nią na łóżko, przypalał pokrzywdzonej stopy i dłoni, a nadto wielokrotnie znieważał pokrzywdzoną używając słów powszechnie uznanych za obelżywe oraz poprzez wkładanie jej banknotów w pochwę i obrączki w odbyt, w wyniku czego K.S. doznała obrażeń ciała w postaci krwiaka powiek oka lewego, krwiaka okolicy czołowej lewej, krwiaka obejmującego okolicę czołową prawą, jarzmową prawą, powieki oka prawego i policzka prawego, obrzęku powiek oka prawego i mniejszego obrzęku oka lewego, wylewów podspojówkowych obustronnych, rany tłuczonej łuku brwiowego prawego, obrzęku i krwiaka grzbietu nosa, krwiaka obrzęku i otarcia naskórka wargi dolnej po stronie prawej, krwiaka, obrzęku i otarcia naskórka wargi górnej po stronie prawej, krwiaka okolicy barku prawego oraz przyśrodkowej i przedniej powierzchni ramienia lewego, obrzęku i krwiaka poniżej łokcia prawego z otarciem skóry (ok. 1 cm), krwiaka okolicy barku lewego, liniowej powierzchownej rany tylna-bocznej powierzchni ramienia lewego, krwiaka powyżej oraz poniżej łokcia lewego, nieregularnego krwiaka okolicy łopatki lewej, krwiaka okolicy łopatki prawej, obustronnego krwiaka okolic krzyżowo-biodrowych, otarcia skóry z podbiegnięciami krwawymi w okolicy brodawki piersi prawej, krwiaka powyżej piersi prawej, krwiaka piersi lewej, dwóch liniowych otarć skóry podbrzusza prawego, masywnego (ok. 11-12 cm) krwiaka przedniej powierzchni uda prawego z obrzękiem tkanek miękkich, liniowej skośnej uda lewego (ok. 10 cm), nieregularnego krwiaka przyśrodkowej powierzchni uda lewego, masywnego rozległego krwiaka obu pośladków i biodra lewego z obrzękiem tkanek miękkich, czterech drobnych otarć skóry pośladka lewego, licznych krwiaków bocznej powierzchni całej kończyny dolnej po stronie lewej, nieco mniej po stronie prawej, krwiaków tylnej powierzchni podudzia lewego, krwiaków tylnej powierzchni podudzia prawego oraz owalnej rany prawdopodobnie oparzeniowej, które spowodowały uszkodzenie czynności narządów ciała na czas powyżej

siedmiu dni, używał słów powszechnie uznawanych za obelżywe oraz pozbawił ją wolności, przy czym czynu tego dopuścił się mając zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem ograniczoną w stopniu znacznym, czym wypełnił dyspozycję art. 197 § 1 k.k. i art. 157 § 1 k.k. i art. 216 § 1 k.k. i art. 189 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 5).

Jednocześnie na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu w miejsce kar jednostkowych karę łączną 6 lat pozbawienia wolności (pkt 6), zaliczając na jej poczet okres rzeczywistego pozbawienia wolności (pkt 11). Ponadto orzekł obowiązek naprawienia szkody i zadośćuczynienia za doznaną przez pokrzywdzoną krzywdę (pkt 7) oraz w związku ze skazaniem za czyn z punktu 2 zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 lat (pkt 8) i świadczenie pieniężne w wysokości 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej (pkt 9), a także w związku ze skazaniem za czyn z punktu 5 zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną K.S. oraz zakaz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 300 metrów na okres 10 lat (pkt 10). Wyrok zawierał także rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu (pkt 12).

Powyższy wyrok zaskarżony został w całości przez obrońców oskarżonego. Adw. S.S. podniósł zarzuty naruszenia art. 7 k.p.k., art. 201 k.p.k., art. 410 k.p.k., oraz art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 k.p.k., a także błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegającego na bezzasadnym przypisaniu oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie wszystkich zarzucanych mu czynów w sytuacji, gdy zgromadzony materiał dowodowy nie dawał ku temu jednoznacznych i przekonujących podstaw. Z kolei adw. M.O. podniósł zarzuty naruszenia przepisów postępowania mających wpływ na treść rozstrzygnięcia w postaci art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 42 § 1 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k., art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k., art. 201 k.p.k., a także rażącej niewspółmierności (surowości) orzeczonej wobec oskarżonego Z.S. kary 6 lat pozbawienia wolności.

Rozpoznawszy wniesione apelacje, Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 13 maja 2021 r., sygn. akt V Ka 1318/19, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego, zaskarżając go w całości i zarzucając mu *„rażące naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia a to, że:*

1. *art 433 § 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk – poprzez brak rzetelnej kontroli odwoławczej zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy skazanego Z.S., dotyczących wydania orzeczenia przez Sąd I instancji, który nie mógł w sposób bezstronny orzekać w przedmiocie odpowiedzialności karnej Z.S., co było konsekwencją zachowania Sędziego i ocen wyrażonych jeszcze w toku postępowania przed wydaniem wyroku, w tym decyzji i jej motywów odnośnie możliwości telefonicznego kontaktowania się przez oskarżonego ze swoim obrońcą, z której wynikało, że Sąd zajął stanowisko w zakresie wiarygodności oskarżonego i nadał jego zachowaniu określone znaczenie, co następnie znalazło odzwierciedlenie w postaci negatywnej oceny wiarygodności zeznań świadka B.Ł.;*

2. *art. 41 § 1 kpk w zw. z art. 42 § 1 kpk w zw. z art. 4 kpk w zw. z art. 458 kpk – poprzez wydanie skarżonego orzeczenia przez Sąd, który nie mógł w sposób bezstronny orzekać w przedmiocie odpowiedzialności skazanego Z.S. i nie uwzględnienie w tym zakresie wniosku obrońcy adw. S.S. o wyłączenie od orzekania SSR del. do SO Sędziego J.K. z uwagi na fakt piastowania przez referenta sprawy odwoławczej funkcji Przewodniczącego IV Wydziału Karnego Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi w sytuacji, gdy funkcję zastępcy Przewodniczącego pełni Sędzia M.P. (referent sprawy I instancyjnej), co generuje silne związki funkcjonalne a także w sytuacji wydawania decyzji incydentalnych jak przedłużenie stosowania środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na etapie sprawy toczącej się przed Sądem I instancji – chociażby w zakresie zaistnienia przestępki ogólnej z art. 249 kpk,*

3. *art 433 § 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk – poprzez brak rzetelnej kontroli odwoławczej zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy skazanego Z.S. a dotyczących uznania za wiarygodne zeznań (odnośnie wszystkich czynów) pokrzywdzonej K.S., które zawierają w swej treści nie dające się usunąć sprzeczności, są zeznaniami ewoluującymi, a ich konfrontacja z dowodami o charakterze obiektywnym powinna doprowadzić do wniosku, iż nie może ich uznać za zeznania wiarygodne;*

4. *art. 433 § 2 kpk w zw. z art. 457 § 3 kpk – poprzez brak rzetelnej kontroli odwoławczej zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy skazanego Z.S., a dotyczących dopuszczenia dowodu z opinii instytucji w skład której wchodziłby lekarz psychiatra, toksykolog, psycholog i seksuolog bowiem ilość okoliczności takich jak spożywanie przez pokrzywdzoną alkoholu i*

łączenie go z lekami psychotropowymi, problemy natury seksuologicznej u pokrzywdzonej o czym sama zeznała, a także fakt leczenia psychiatrycznego prowadzą do wniosku, iż zbadanie możliwości zapamiętywania i następnie odtwarzania przez pokrzywdzoną zdarzeń może być zaburzony i w takim też zakresie winni wypowiedzieć się wyżej wskazani lekarze specjaliści;

5. *art. 433 § 2 kpk – poprzez brak rzetelnej kontroli odwoławczej i nie rozważenie zarzutu jak i jego uzasadnienia obrońcy skazanego Z.S. a dotyczącego czynu zakwalifikowanego z art. 178a § 1 kk;*

6. *art. 433 § 2 kpk – poprzez brak rzetelnej kontroli odwoławczej zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy skazanego Z.S., adw. S.S., a dotyczących opiniowania psychiatrycznego i seksuologicznego skazanego, jego stanu zdrowia psychicznego tempore criminis, jego poczytalności, w szczególności w kontekście występowania u skazanego choroby dwubiegunowej afektywnej”.*

W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi drugiej instancji.

W pisemnych odpowiedziach na kasację, zarówno Prokurator jak i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej wnieśli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej. Natomiast obecny na rozprawie kasacyjnej prokurator wniósł o uwzględnienie kasacji w zakresie czynu z art. 178a § 1 k.k. i uchylenie wyroku sądu odwoławczego w zakresie w jakim utrzymano w mocy pkt 2 wyroku sądu pierwszej instancji oraz pkt 8 i 9 i w tym zakresie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu, natomiast w pozostałym zakresie oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesiona kasacja okazała się zasadna w zakresie piątego z podniesionych zarzutów, który wskazywał na naruszenie przez sąd *ad quem* standardów rzetelnej kontroli odwoławczej w związku z brakiem rozpoznania apelacji w części dotyczącej przypisania Z.S. odpowiedzialności za czyn z art. 178a § 1 k.k. Stąd też Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok wyłącznie w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi co do wskazanego czynu oraz rozstrzygnięć z tym związanych. W pozostałym zakresie kasacja została oddalona jako oczywiście bezzasadna, co w myśl art. 535 § 3 k.p.k. zwalniało Sąd Najwyższy

od sporządzenia pisemnych motywów tej decyzji (pkt 2 wyroku) i wynikającego stąd orzeczenia w przedmiocie zwrotu kosztów zastępstwa prawnego oskarżycielce posiłkowej (pkt 3 wyroku), albowiem Z.S. przebywał na wolności i posiadał obrońcę w postępowaniu kasacyjnym.

W przyjętym przez polską ustawę karnoprocesową modelu kontroli instancyjnej, na sądzie odwoławczym, stosownie do dyspozycji art. 433 § 2 k.k., ciąży obowiązek rozważenia wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym, co winno znaleźć swój wyraz w części motywacyjnej orzeczenia (art. 457 § 3 k.p.k.). Obowiązkiem sądu odwoławczego jest sporządzenie pisemnego uzasadnienia w sposób rzetelny, czyli przekonywująco wyjaśniający podwody wydanego orzeczenia. Właściwe zrealizowanie obowiązków wynikających z art. 433 § 2 k.p.k., wymaga nie tylko niepomijania żadnego zarzutu podniesionego w środku odwoławczym, ale także rzetelnego wyjaśnienia, dlaczego uznano poszczególne zarzuty apelacji za zasadne bądź bezzasadne. W sytuacji, gdy uzasadnienie sądu odwoławczego nie zawiera w ogóle odniesienia do zarzutów i wniosków wniesionej apelacji, można stwierdzić, że nie doszło w ogóle do jej rozpoznania, a więc miało miejsce rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. (zob. wyrok SN z dnia 2 sierpnia 2023 r., IV KK 571/22 i przywołane tam judykaty).

Przenosząc powyższe uwagi na grunt niniejszej sprawy zauważyć należy, że sąd *ad quem* całkowicie pominął zarzut sformułowany w punkcie 9 apelacji adw. M.O., w którym skarżący podnosił naruszenie art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k. poprzez błędną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego i uznanie, że zeznania M.J., E.G., D.S., A.M., J.H., Ł.A. oraz wnioski opinii toksykologicznej są wystarczające dla przypisania oskarżonemu czynu opisanego w art. 178a § 1 k.k., podczas gdy oskarżony nie był przebadany we właściwy sposób zaraz po opuszczeniu samochodu na obecność alkoholu, a treść dowodów pośrednich nie może przesądzać o odpowiedzialności karnej Z.S.. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie tylko wskazuje na brak jakiegokolwiek odniesienia do tak sformułowanego naruszenia prawa procesowego, lecz także nie pozwala na przyjęcie, że sąd drugiej instancji miał choćby w polu widzenia zarzuty związane z przypisaniem ww. odpowiedzialności za czyn z art. 178a § 1 k.k. W tej sytuacji nie może być mowy wyłącznie o brakach samego uzasadnienia orzeczenia,

o jakich mowa w art. 537a k.p.k., lecz o rażąco nieprawidłowym przeprowadzeniu kontroli odwoławczej. Doszło bowiem do podważenia konstytucyjnej (art. 176 ust. 1 Konstytucji RP) i konwencyjnej (art. 13 EKPC, art. 2 Protokołu nr 7 do EKPC) zasady dwuinstancyjności postępowania.

Z tych też względów Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok w części utrzymującej w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi co do przypisanego Z.S. czynu z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art. 31 § 2 k.k. oraz rozstrzygnięć z tym związanych. Wprawdzie z sentencji wyroku *expressis verbis* nie wynika fakt wydania orzeczenia następczego, niemniej jednak oczywistym jest, że z uwagi na stwierdzoną w powyższym zakresie rażącą wadliwość kontroli instancyjnej, Sąd Najwyższy przekazał sprawę Sądowi Okręgowemu w Łodzi do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym. Tym samym procedując ponownie, Sąd Odwoławczy rozważy zasadność zarzutów podniesionych co do przypisania Z.S. odpowiedzialności za czyn z art. 178a § 1 k.k., zgodnie z przywołanymi standardami obowiązującymi w postępowaniu odwoławczym.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

Paweł Kołodziejski

Marek Motuk

Adam Roch

[WB]

[a.ł.]